

Κυρία Josefa de Vasilicos

Αμερικανής γλύπτρια

φοι είχαν αποστείλει εκ των ωραιότερων έργων των. Ο Ιακωβίδης τὸ περίφημον «κοντσέρτο» του καὶ ἓνα πίνακα, ἓνα βάζο με' ἀνθη, ὅστις εἶνε ἀπὸ τὰ καλλιτέρα ἔργα του· ὁ Ροῦλὸς δύο πίνακας με' στρατιωτικὰς σκηνὰς καὶ τοπεῖα, ὁ Ράλλης τὸς «Φυλακισμένον» του καὶ μίαν θαυμασίαν «Ὀδαλίσκη», ὁ Μποκατσιάμης Κερκυραϊκὰ τοπεῖα. Ὁ Γεραλὴς καὶ ὁ Σαρβίδης ὡς καὶ οἱ δύο Θωμόπουλοι ἀντεπροσωπεύοντο με' πολὺ ἐπιτυχῇ ἔγχα.

Ἡ Ἑλλή παρήρχετο με' τὰ φάσ-ά-μαιν εἰς τὸ χέρι ὅπως μέσα εἰς ἀγαπητοὺς γνωρίμους· με' τὸ πρῶτον βλέμμα διέκρινε τίνος ἦτο τὸ ἔργον· με' τὴν θαυμαστήν της ἀντίληψιν τοῦ ἀληθῶς Ὁραίου ἐξεχώριζε τὰ ἐκλεκτότερα καὶ δυνατότερα τῶν ἔργων. Αἰφνης ἐστάθη. Πρὸ αὐτῆς μεγάλος πίναξ παριστάνων γυναῖκα ἐν ἀνοικτοχρόφ περιβολῇ, ἐδέσμευσε τὴν προσοχήν της· παραπλεύρως ἡ προσωπογραφία γνωστικῆς Ἀτιθίδος παρουσίαζε τὴν αὐτὴν τεχνοτροπίαν τὴν ὁποίαν ἔβλεπε διὰ πρώτην φοράν· ἐπλησίασε καὶ ἀνέγνωσε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ζωγράφου· Πέτρος Λαρόκης. Τὸ ὄνομα τῇ ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστον· κάποιος νέος βεβαίως ὅστις ἐξέθετε διὰ πρώτην φοράν. Καὶ ἡ Ἑλλή εἰς τὴν περιπλάνησίν της ἐκείνην πολὺ συχνὰ καὶ ἐπὶ μακρὸν ἐστάθη πρὸ τῆς γυναικὸς με' τὸ ροδόχροον φόρεμα καὶ σιωπηλῇ ἐθαύμαζε τὰς ἀβρὰς γραμμάς καὶ τὴν ὄνειρῶδὴν ἔκφρασιν τὴν ὁποίαν τὸσον ὥραϊα εἶχεν ἀποτυπώσει ὁ ἄγνωστος καλλιτέχνης.

Ὁ χειμὼν παρήλθε ὅπως συνήθως. Εἰς μίαν ἀπογευματινὴν συγκέντρωσιν, με' τὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιού εἰς τὸ χέρι, ἐν μέσῳ τῆς χαριτωμένης φλυαρίας κύκλου κυριῶν καὶ κυριῶν συζητούντων τὰς διαφόρους ἐπικαιρότητας, ἔμαθεν ἡ Ἑλλή τὴν διευθύνσιν τοῦ atelier τοῦ μόλις ἐκ Γαλλίας ἀφικθέντος ζωγράφου καὶ τῇ ἐπὶ ἡλθὲν ἡ ἰδέα καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀποκτήσῃ τὴν προσωπογραφίαν της ἀπὸ τοῦ πινέλου τοῦ νεοεμφανισθέντος καλλιτέχνου.

Καὶ εἶνε ἀνοίξας πλέον ὅταν ἡ Ἑλλή συνοδευομένη ἀπὸ τὴν θείαν της μετέβη εἰς τὸ εὐρύχωρον atelier καὶ ἤρχισε νὰ ποζάρῃ διὰ τὴν εἰκόνα της.

Ὁ Πέτρος Λαρόκης ἦτον ὑψηλὸς καὶ εὐστροφος,

τριακοντούτης περίπου. Εἶχε τὰ μαλλιά κατὰμαυρα καὶ ὑπὸ τὸν ἐπίσης κατὰμαυρον μύστακα μία ζωηρὸς κοκκίνη γραμμὴ—ὡς ἀπὸ πινέλον χαραχθεῖσα—ἐσχημάτιζε τὸ στόμα. Ἦτον εὐφρείας μορφώσεως καὶ ὠμίλει τὴν Γαλλικὴν θαυμασίως. Μολονότι πολὺ μετρημένος εἰς τοὺς λόγους του καὶ ἥμισυ διαχυτικός, ἦτο ἐν τούτοις εὐχάριστος causeur καὶ οὐδέποτε séances εἰς atelier διήλθον τὸσον ἄκοποι, παρήλθον ταχέως καὶ εὐαρέστως ὅπως αἱ séances διὰ τὸ πορτραῖτο τῆς κυρίας Αὐλίδου. Αἱ ὥραι ἐπέτων εὐχάριστοι καὶ ἀπολαυστικαὶ καὶ διὰ τοὺς δύο. Ὅταν ὁ καλλιτέχνης ἐκουράζετο ἐργαζόμενος, ἐζήτει τὴν ἀδειαν νὰ ἀνάγῃ ἓνα σιγαρέτον καὶ ἡ συνομιλία ἐξηκολούθει, ἀκόμη πλέον ἐνδιαφέρουσα καὶ τερπνὴ ἐν μέσῳ τοῦ ὥραϊου ἐκείνου περιβάλλοντος, ὅπως ἦτο τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐμπνευσμένου ζωγράφου.

Ἡ εἰκὼν ἐτελείωσε καὶ ἡ Κα Αὐλίδου ἀνεχώρησε διὰ ταξείδιον εἰς Ἑλβετίαν μετὰ τοῦ συζύγου καὶ τῶν υἱῶν της, τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ ἀφήσουν ἐκεῖ ἐσωτερικοὺς εἰς ἓν οἰκοτροφεῖον.

Μέχρις ὅτου γίνεῖ ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων, μήτηρ καὶ παιδιὰ περιέτρεχον τὰς ὥραϊας τοποθεσίας τῆς Ἑλβετίας. Ἀλλά... εἰς ὅλας της τὰς ἐκδρομὰς καὶ ὅλας τὰς διασκεδάσεις, ἡ Ἑλλή ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτῆς καὶ ἓνα ἀπόντα, τὸν τελευταῖον της γνώριμον, τὸν νεαρὸν ζωγράφον.

Μάτην προσεπάθει νὰ ἀποδώξῃ τὴν εἰκόνα του. Ὅταν εὐρίσκετο πρὸ ἐνὸς ὥραϊου τοπεῖου ἢ ἐνώπιον μιᾶς χρυσεῆς δόσεως, ἀπαλὰ μία σιλουέττα παροοσιάζετο πρὸ τῶν ὁμμάτων της, καὶ ἡ καρδιά της καὶ ὁ νοῦς της ἐφέροντο ἀκατάσχετοι πρὸς τὸν

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Kawai Gyokyo

Ἄλφα